

2) Musí být článek 7 směrnice Rady 98/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách a s ním související judikatura Soudního dvora Evropských společenství, vykládán v tom smyslu, že paralelní dovozce splní svou oznamovací povinnost pouze, pokud oznámí majiteli ochranné známky též stát vývozu a bližší důvody pro změnu obalu?

(¹) Úř. věst. L 40, s. 1.

Opravný prostředek podaný dne 13. července 2005 (faxem ze dne 12. července 2005) Holcim (Deutschland) AG, původně Alsen AG proti rozsudku vydanému dne 21. dubna 2005 Soudem prvního stupně Evropských společenství (třetím senátem) ve věci T-28/03, Holcim (Deutschland) AG, původně Alsen AG v. Komise Evropských společenství

(Věc C-282/05 P)

(2005/C 217/59)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byl předložen dne 13. července 2005 (faxem ze dne 12. července 2005) opravný prostředek podaný Holcim (Deutschland) AG, původně Alsen AG, zastoupenou Dr. Peterem Niggemannem a Dr. Frederikem Wiemerem, advokáty, Freshfields Bruckhaus Deringer, Feldmühlplatz 1, D-40545 Düsseldorf, proti rozsudku vydanému dne 21. dubna 2005 Soudem prvního stupně Evropských společenství (třetím senátem) ve věci T-28/03, Holcim (Deutschland) AG, původně Alsen AG v. Komise Evropských společenství.

Účastník řízení podávající opravný prostředek navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 21. dubna 2005 ve věci T-28/03 Holcim (Deutschland) AG v. Komise Evropských společenství (¹);
2. uložil žalované a účastníku řízení, proti němuž směřuje opravný prostředek zaplatit žalobkyni částku ve výši 139 002,21 EUR včetně úroků ve výši paušální sazby 5,75 % za dobu od 15. dubna 2000 až do úplného zaplacení;
3. podpůrně vrátil věc k novému projednání Soudu prvního stupně a uložil mu, aby respektoval právní názor Soudního dvora;

4. uložil žalované a účastníku řízení, proti němuž směřuje opravný prostředek náhradu všech nákladů řízení.

Důvody opravného prostředku a hlavní argumenty

Žalobkyně uplatňuje tři důvody opravného prostředku:

1. Soud porušil článek 46 Statutu Soudního dvora tím, že považoval nárok na náhradu za částečně promlčený v rozsahu, ve kterém nároky vznikly před 31. lednem 1998. Na rozdíl od názoru Soudu nezačalo promlčení již zřízením záruk, nýbrž až vydáním rozsudku Cement dne 15. března 2000. Neboť až po zrušení rozhodnutí Cement mohla být povinnost žalovaných k náhradě úspěšně uplatňována. Především škoda nebyla při zřízení záruk ještě dostatečně konkretizována, neboť nebylo možno předvídat, jak dlouho bude trvat řízení o neplatnosti. Kromě toho zřízením záruk nevzniklo množství každodenně postupně vznikajících škod, spíše se jednalo o jednu škodu stejného druhu. Podpůrně promlčení podle čl. 46 věty druhé Statutu Soudního dvora bylo přerušeno podáním žaloby na neplatnost.
2. Soud v rámci čl. 288 odst. 2 ES neprávem zkoumal a zamítl existenci „dostatečně závažného porušení“. Jednak byla tato dostatečná podmínka nároku na náhradu vytvořena judikaturou jen pro normativní činnost Společenství, nikoli ale pro činnost administrativní jako je vydání rozhodnutí o pokutách v rámci práva hospodářské soutěže. I kdyby mělo kritérium „dostatečně závažného porušení“ platit i v tomto případě, toto porušení existuje, protože žalovaná při vydání vadného rozhodnutí Cement nedisponovala žádným správním uvážením; na komplexnosti věci pak již nemohlo více záležet. I kdyby bylo třeba ještě dodatečně zkoumat komplexitu, nemůže být věc označena za komplexní, alespoň ne co se týče žalobkyně nebo její právní předchůdkyně. Ve vztahu k nim se jednalo jen o zkoumání několika důkazních prostředků a jednoduché otázky, zda existuje právně přípustný exportní kartel; spojení řízení proti vícero jiným podnikům do jednoho řízení nemůže být v neprospěch žalobkyně.
3. Také otázka příčinné souvislosti mezi protiprávností a škodou byla Soudem nesprávně hodnocena. Nepoškodila-li by žalovaná žalobkyni protiprávním rozhodnutím o uložení pokuty, nevznikly by jí žádné škody ve formě nákladů na záruku. Zřízení bankovních záruk příčinnou souvislost nepřerušilo. Obě formy zajištění – provisorní převod částky pokuty a zřízení záruk je nutno v právních důsledcích kvalifikovat stejně.

(¹) Úř. věst. C 155, 25.06.2005, s. 14.